

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR
főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főszerkesztő.

SZERKESZTŐSÉG:
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 788.
REDAKTORAT NEM MŰKÖDNEK CISSZA
CSAK PERMÉNYES LEVELEK FOGADUNKEL
ELŐFIZETÉSI DIJ:
Videkre postán v. helyben házhoz hordva.
Hgy évre . . . 40 kor. [Egy negyedévre 10 kor.
60 kor. . . 20 kor. Egy hónap . . . 3 kor 60 ml.
Külföldre: 3 háza Németországba 12 korona.
Francia, Olasz, orosz, Török, Görög, Spa-
nyolországba, Svájc, Románia, és Szerbiába,
valamint az oroszokhoz, melyek a postaszat-
sáéhoz tartoznak, negyedévre 16 korona.
Egy szám ára 12 fill.

A KIADÓHIVATAL.
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 708.
**HÍRDETÉSEK ÉS NYILVÉLTÉRE VALÓ
KÖZLEMÉNYEK FELVÉTELE KIADÓHIVATAL**
Főosztályában fogadják: Jón E. József
& Cie. 21 bis, Faub. Montmartre.
Kiadóhivatali fiókjaink: Telegy. József
11, Blombery Square.
Frankfurtban a. M.: Nemzetközi kiadóiroda
vezetőségi irodánk. Daube G. L. & Co. Tübingen,
valamint egyes fiókjai.
Berlinben: Danneberg I. I., Kommissar Nr. 7
Dikes M. utca, 1, Wollstraße Nr. 6-8.
Hamburghban: Haasenstein & Vogler I., Wallstraße 10
Moskva: Radloff Seilerstraße Nr. 2.
Székelyországban: Schöler Henrik I., Wollstein Nr. 14.
Károlyvárosban: Orel, Füssli & Co.
és valamennyi hirdetői iroda.

Mai számunk főbb közleményei
Vezérleírás: A katonai kérdések.
Rákóczi emléke.
Az Akadémia Unnpei gyűlése.
A Balkán eseményei.
Zuglilátás a Vigadóban.
A király-díj.
Tartozás: Rákóczi lovagiassága. Irta: Krónikás

A katonai kérdések.

Jön a király. Hétfő este itt lesz. És híresztelik már előre a kormány lapjaiban, hogy ő felsége nem hozza magával azt a bizonyos csodatévő valamit, amivel a mostani válságok állapotából egyszerűen kijuthatunk. Az ellenzék ezt nem is várja tőle. Hanem vár a felsége utól egyebet. Két dolgot. Először azt, hogy meggyőződjék személyesen is arról — amit nyilván már sejt — hogy tudnivaló teljességgel tévesen informáltak és hogy Széll Kálmán ugy a saját parlamenti hatalmáról, mint az ország politikai és gazdasági állapotáról — ismét egészen hamis képet adott a koronának. Ez az egyik. A másik az, hogy ezidőszent és mindaddig, amíg az ország gazdasági helyzete igen lényegesen nem fog megjavulni, újabb katonai terhekről egyáltalában szó nem lehet.

Ha majd arról meggyőződött ő felsége, akkor a nemzet iránt való atyai hajlamával — hiszünk — meg fogja találni a megoldás útját.

Van különben a kormány sajtójának egy másik, állandóbb jellegű témája is, amelyet minduntalan az ellenzék rovására próbál felhasználni és ez: Macedónia. Ma a B. H. állítja be és el akarja hitetni, hogy az ellenzékben némelyek a keleti zavarok kényszerítő hatásában bíznak és abban reménykednek, hogy a monarchia kénytelen lesz beavatkozni a Balkánra, tehát katonára és pénzre sűrűn lesz szüksége, tehát megadja érte a nemzeti követelményeket. Ezt az okoskodást a B. H. a függetlenségi párt egy árnyalatú-nak imputálja.

Hogy nincs ember az ellenzékben, a kinek ilyesmin járna az esze, azt a B. H. is nagyon jól tudja. És tisztában van aziránt is a B. H. éppugy, mint az egész ellenzék, hogy: I. bármennyire sajnálatosak a balkáni események, nem olyan rettenetesek, a melyeknek feltűntetik — legalább a mi szempontunkból nem; 2. ha beavatkozásra kerül a sor, nem ott a helyszínén fogják megoldani a keleti kérdést és nem egy hatalmas fegyveres beavatkozása fogja eldönteni, ha-

nem diplomáciai uton és közös akcióval; 3. az ellenzék éppenséggel nem óhajtja a terjeszkedést a Balkánra, sőt éppen a függetlenségi párt hangsúlyozta nem egyszer, hogy a Balkán nekünk magyaroknak Hekuba. Az olyan okoskodás tehát, hogy nekünk ezen a czímen kell több katonára, az lehet Ballplatz-politika és a Hentzi-ter politikája, de semmiképp sem ellenzéki, tehát nem is magyar politika.

Egyébként pedig, hogy illetékes lényeztetek memnyire nem foglalkoztunk ilyen ideák — se külügyi kormányt, se ellenzékét — azt mi sem bizonyítja jobban, mint Gohlovicszky-nak egy nyilatkozata, a melyről éppen ma hoznak hírt.

A külügyminiszter ugyanis fölkereste, az osztrák kereskedők kivételi egyesületének egy küldöttségét és aggodva kérdezte meg tőle, hogy mi lesz a Balkánon az osztrák árukkal, nem mernek szállítani oda, mert nem biztos, hogy megkapják-e a pénzüket, pedig nagy érdek a keleti kivétel Ausztriára, csak Törökországban és Bulgáriában lennének milliót vesznek be évente. És Gohlovicszky ezt felelte:

„Csak szállítsanak az urak bátran, mert ha profétának nem is tartom magam, de az a meggyőződésem, hogy Ausztria-Magyarország és Oroszország erővel és elhatározott reformterveinek keresztülvitelére komoly bonyodalmakat előidéznék nem fog. Aitól egyelőre nincs mit tartanunk. Egyes félbelő csapatoknak és bombarepítőnek mindenesetre sajátlatos fészkelődése ne riaszsa el önöket a kelet felé való további összeköttetésektől, mert későbbébe visszatartható versenyfarsak hamarosan előfoglalhatók ott az önk helyét. Ismétlem, nincs okuk e perczben nagyobb felfordulástól tartani!”

A külügyminiszter mondta. Ez pedig nem komédia. Mert az osztrákok a zsebükre nagyon érzékenyek, ebben velük tréfálni nem szoktak, nem is lehet. Nekik a szállítás szent dolog. A mi mindenesetre okosabb, mint az, hogy okkupációs politika révén — és ezt talán Széll Kálmán sem tagadja — száz, meg száz millió magyar pénz teljességgel hasztalanul vándorolt ki, a nélkül, hogy a legesélyesebb ellenértéket kaptak volna érte akár politikailag, akár nemzetileg, akár kereskedelmi uton.

Mindezek után pedig csak arra kérjük a t. kormányparti sajtót, hogy törje csak a fejét saját pártjának a helyzetén és tanácsait is csupán annak tartsa fenn. Az ellenzék nem szorul rá. Az ellenzék utja minden ellenkező híresztelés dacára olyan világos, mint a nap: minden néven nevezendő osztrák katonai követeléssel szembeállunk és ebben a pillanat-

ban az a főtelevésünk — el is fogjuk érni, reméljük — hogy a szőnyeg forgó katonai javaslattól törvényre lehessen!

És ugy látszik, nem sokra mennek a Reichskriegsministerium urai azzal a tervvel sem, a melynek most egyszerre fellépően lázas gyorsasággal akarnak a végére járni. Nem lesz vele sikerük, ha ugy tervezik, a hogy hírlik. A kétéves katonai szolgálattól van szó.

A bécsi Zeit ismét hosszas információit közöl ezekről az előkészületekről és a magyar, meg az osztrák honvédelmi miniszter ismeretes nyilatkozatából jut arra a fölledezésre, hogy a kétéves katonai kérdése fölött katonai körök csak a legutóbbi időkben, még pedig Pitreich hadügyminiszterével kezdtek komoly és döntő tanácskozásokat. Sőt azelőtt éppen katonák ellenzettek leginkább.

A Zeit forrása szerint Pitreich már nem is ugynevezett „előmunkálatokra”, hanem kész törvényjavaslatra kapott megbízást legelőször helyen s ez a javaslat a jövő hónapban készen is lesz, de ősz előtt nem kerül a parlamentek elé. És most következik a reform nehézségei. „Aki azt várja — mondja a Zeit informátora — hogy a kétéves szolgálattal a békeidőszak eszkömmé fog az alaposan eszalók, mert katonai körök e reform keresztülvételéhez a békeidőszak emelést feltétlenül szükségesnek tartják. A mi pedig a költségeket illeti, arra nézve meg hozzáférteleg sínesnek biztos adatok, de használnak kérészi millióról, mint a reform alapvető költségéről és száz millióról állandó költségéről.

Hát ha így remélik megvalósítani a kétéves katonai szolgálattal eszméjét, ne is faradjanak vele. Egészen fölösleges munka, a mi csinálnak. Mert az olyan törvényjavaslat, a melyben ekkora új áldozatokat kívánnak tőlünk halvaszítéletű idea.

A mi álláspontunk különben előre jelezzé van. A kiindulási pont, a melyhez ragaszkodunk, nem az volt, hogy a tisztelt hadseregnek nem tudni hány milliót ajánljunk fel önként, hanem az, hogy a kétéves katonai szolgálattal járó plusz-kindások megérjék azt a tőkét, a melyet erőköltésig és munkamenyiségben a népre nézve jelent egy esztendő szolgálattal megtakarítása. Ha ezt meg nem érik, nem kérünk belőle. Megmondjuk, emellett maradunk.

De csudálkozunk is rajta, hogy olyan javaslattal álljanak elő, a melylyik mindjárt százmillióval többet jelent, holott nem győzzük eleget ismételni, hogy ezt a mostani ujonevezendő osztrák katonai követeléssel szembeállunk és ebben a pillanat-

ban az a főtelevésünk — el is fogjuk érni, reméljük — hogy a szőnyeg forgó katonai javaslattól törvényre lehessen!

És ugy látszik, nem sokra mennek a Reichskriegsministerium urai azzal a tervvel sem, a melynek most egyszerre fellépően lázas gyorsasággal akarnak a végére járni. Nem lesz vele sikerük, ha ugy tervezik, a hogy hírlik. A kétéves katonai szolgálattól van szó.

A bécsi Zeit ismét hosszas információit közöl ezekről az előkészületekről és a magyar, meg az osztrák honvédelmi miniszter ismeretes nyilatkozatából jut arra a fölledezésre, hogy a kétéves katonai kérdése fölött katonai körök csak a legutóbbi időkben, még pedig Pitreich hadügyminiszterével kezdtek komoly és döntő tanácskozásokat. Sőt azelőtt éppen katonák ellenzettek leginkább.

A Zeit forrása szerint Pitreich már nem is ugynevezett „előmunkálatokra”, hanem kész törvényjavaslatra kapott megbízást legelőször helyen s ez a javaslat a jövő hónapban készen is lesz, de ősz előtt nem kerül a parlamentek elé. És most következik a reform nehézségei. „Aki azt várja — mondja a Zeit informátora — hogy a kétéves szolgálattal a békeidőszak eszkömmé fog az alaposan eszalók, mert katonai körök e reform keresztülvételéhez a békeidőszak emelést feltétlenül szükségesnek tartják. A mi pedig a költségeket illeti, arra nézve meg hozzáférteleg sínesnek biztos adatok, de használnak kérészi millióról, mint a reform alapvető költségéről és száz millióról állandó költségéről.

Hát ha így remélik megvalósítani a kétéves katonai szolgálattal eszméjét, ne is faradjanak vele. Egészen fölösleges munka, a mi csinálnak. Mert az olyan törvényjavaslat, a melyben ekkora új áldozatokat kívánnak tőlünk halvaszítéletű idea.

A mi álláspontunk különben előre jelezzé van. A kiindulási pont, a melyhez ragaszkodunk, nem az volt, hogy a tisztelt hadseregnek nem tudni hány milliót ajánljunk fel önként, hanem az, hogy a kétéves katonai szolgálattal járó plusz-kindások megérjék azt a tőkét, a melyet erőköltésig és munkamenyiségben a népre nézve jelent egy esztendő szolgálattal megtakarítása. Ha ezt meg nem érik, nem kérünk belőle. Megmondjuk, emellett maradunk.

De csudálkozunk is rajta, hogy olyan javaslattal álljanak elő, a melylyik mindjárt százmillióval többet jelent, holott nem győzzük eleget ismételni, hogy ezt a mostani ujonevezendő osztrák katonai követeléssel szembeállunk és ebben a pillanat-

a mostani költségvetéssel vállalni nem vagyunk képesek, majd vállaljuk és fenntartjuk állandóan a száz millió pluszt! Ha azonban csak az a czélja ezzel a hadügyminiszter urnak, hogy számokban és formában bebizonyítsa, mennyire nem lehet megcsinálni a kétéves szolgálattal, akkor csakugyan eltalálta a módját. Mert ennél alkalmasabb formában nem vehette volna el a kedvünket ettől a reformtól.

Arra nézve pedig, amit bécsi lapjaink különösen kiemel, hogy t. i. milyen hitetlen változott a katonai körök hangulata a kétéves szolgálattal javára, arra nézve adhatunk mi igen jó információit. Sőt a rugókat is elárulhatjuk annak, hogy miért olyan hitetlen hitározottak el a reformot, Pitreich ugyanis szakasztott olyan — hogy egy parlamenti jogoly nyert kifejezéssel éljünk — felvértezték ember, mint amilyen volt eddig minden hadügyminiszter. És ő volt az, aki rögfön tisztán látta, mindjárt az eszme felvétele alkalmával észrevette, hogy az adott viszonyok közt a kétéves szolgálattal speciális osztrák érdek. Rajtjött, hogy Ausztriában a munkaerőnek sokkal több és nagyobb az értéke, mint Magyarországon, hogy ott sokkalta intenzívebben használhatják fel, mint nálunk, tehát éppen osztrák szempontból tartja kívánatosnak, hogy ez a reformterv megvalósuljon.

Csak hogy résen vagyunk!

Rákóczi emléke.

— A mai ünnep. —

A katonai idők mámorító szelleje ragyogott ma a fővárosban. A kétéves év előtt lezajlott szabadságharc emlékeit ünnepelte meg Budapest közönsége és ezer a napon már lett a heliken az a nagy ezred, amely a kuru-c-karoktól megkezdődött. Leleszt, tüzes beszédek hangzottak el, amelyekben a dicő múlt megelégedett ezen lélekemelő és gyászos mozzanattal. A májfény-síkon eltemetett szabadságharc összes tanulságait ismét fölmerültek és a következők kifejezéseként...

II. Rákóczi Ferenc!

Az ő nevével, az ő munkájával van összekötve az a nagy kor, a mely méheben oly nagy eseményeket hozdott. Az ő kibontott zászlaja előtt kapott előre az ezer sebtől vérző nemzet. Az ő kardja szühitársnak nyomában kelttek ki a magyar szabadság virágai. De alig hogy kifésültek, jött a dör, vagy és a fejedelem álmait a Maramar-tenger örökös mormolásával olvadtak össze.

Harmadik idegen földben nyugszunk, míg ma itthon kuru-cz idők szellemait idéztek.

bus tárogaotú fújnak és kuru-cz levelek lépkedek a nagyváros koutain... .

Az ünnepségről szóló tudósítástuk így szól:

Az ünnepély délelőt kilencz óraker háladoó istentisztelettel kezdődött az egyetemi templomban, a melyet ekkorra már zsufolóság megtöltött az előlelő közönség. Fesőtől képet nyújtott a kuru-cz csapat, a mely félkörökben állott föl, a csapatot valamivel távolabb az öreg nyegenyolozas honvédek foglaltak helyet. Az első padsorokban ott voltak Kossuth Ferenc a függetlenségi párt előnöke, Rathay László és Szatmáry Mór országgyűlési képviselők, továbbá Róssa Károly a ki az Országos Nemzeti Szövetséget képviselte, ezeneken kívül számos előlelőség volt jelen. Az ünnepi misét Kriszván Mihály pápai kamarás, szemünáriumi kormányzó cselebrálta fényes segédlettel, mise alatt a szemünáriumi növendékek énekliara, Korbuly Ignác karmester vezetésével, Dieger nagymisét és régi magyar egyházi éneket adott elő.

A menet.

Az istentisztelet után megindult a menet az Egyetem-téren, Egyetem-utczán, Kossuth Lajos-utczán, Kerepesi-uton és Erzsébet-köruton a Royal-szalloda felé. A menetet nyolcz kuru-cz harsolás és négy dobos nyitotta meg, a kil régi Rákóczi-indulókat fújnak és doboltak. Utánuk egy szalaz kuru-cz legény Rákóczi zászlaját vitéz ké aprólé közt a mögöttük haladtak a Rákóczi korabeli fúvark fenségeiből fenségesebb öltözékekben. Büszkén lépdelt a fúvark utca a parnczörkacagányos s ködöcs kuru-cz csapat, a melyet magyar és francia tisztek vezettek. A menetet öt panczolos, díszes lengyel lovas zárta be. A gyűnyörü menetet, a melyet Nemes Mihály törökéti festő rendezett, az egyetemi ifjak ezrei követték s mindannyian Rákóczi piros és fekete színűből készült kockádatú viseltek.

A felvonulást az utczák járdáiról sok ezer ember nézte végig kik már kilencz óraker ott álltak helyükön.

Az ifjusági ünnep.

A menet fel tizenegy óraker ért a Royal elé, a melynek díszterem már ekkor szorongásig telve volt előlelő közönséggel.

Ott voltak: Gróf Zichy Jenő, dr. Kéty Károly udvari tanácsos, egyetemi tanár, a rektor méltóság jelvényeivel, Hossay Lajos megyei elemi rektor, Hutyra Ferenc, az állatorvosi főiskola rektor, továbbá Kossuth Ferenc, Lovász Márton, Bodly Akos, Lengyel Zoltán, Rákosi Viktor, Hollo Lajos és több más országos képviselő: Herman Ottó, Lskatos Miklós és mások.

A matató tizenegy óraker kezdődött s elsőnek Rákosi Viktor kiáltotta ki Rákóczi üzenetét, a melyet 1703. május tizenegyedikén adott tudásra a kuru-czoknak Huszt város piacán.

»Fegyverre magyarok!
Észak, dél, kelet és nyugat felé fordulva hirdetem ti nektek, hogy urunk és fejedelmünk: Rákóczi Ferenc megjött.
Kürtösk, fújtok meg a harsonát!
Városi halászk csusatok szét és verjétek meg e hírrel a kaput!
Mindan szögléten perdüsetek meg a dobót!
Alkonyatkor pedig gyuljanak ki a tüzek a

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczi lovagiassága.

— Kuru-cz-párbajok. —
— Az Egyetértés eredeti tárczája. —

Magyarországon egész Szent István uralkodásig ismeretlen volt a párbajozás.

Mint minden idegen boldogságtól, a duellálás hőbortól is megvédte a nemzetet az ősi szittya józan ész. Meg az az eredeti magyar intézmény, a mit sátorfőnökségnek ismerünk a történelemből.

A nemzet társadalmilag is, katonailag is nemzetségekből (sátorfajok) volt szervezve. A sátorfó volt ura, parancsolója életben és vagyomban. Örökségben és harszi prédában, békességben és perpatvarban az egész had-nak. A nemzetség minden tagja volt engedelmességgel tartozott az őz sátorfőnöknek, legfőbb parancs gyaránt fogadta minden intézkedést, applátát nélkül beletörődött minden feltehető. Ha összevesztett két atyafi, a törzfőnök mondta ki gyűjében a szentent: „Ha meg két törzshez valók voltak a pörőselek, összeült a két törzsek sátorfőnöke s együttesen ítélték a vitás ügyben.

Mindenféle sértés elintézésére szintén a törzfőnökök jogkörébe tartozott. Vagyomban épp ugy, mint becsületben. Serki a maga ügyében bíró nem lehetett, nemcsak a higgyadt magyar észjárás követelte ezt, hanem főképp a sátorfőnöki jogkör sérthetlensége. Mivel ítélték csak sátorfőnöknek lehetett, a ki maga mert volna bíraskodni a maga ügyében, az által a sátorfőnöki jogkört sértette volna meg, a mi pedig égbekiáltó mérenyveltszamba ment volna.

Ilyenképen sem talaja, sem tere nem lehetett őseinknek a párbajozásnak. A szabad magyar, akárhogy sértve érezte is magát, megborzadt volna még gondolattól is a párbajozásnak, mert különben megsértvén a törzfőnöki jogot, a leggyalazatosabb sors

